

Prológus

Az Öreg-Bakony sűrű erdősége mélységes csendbe burkolódzott. A madarak elhallgattak, az erdei vadak a vackukba húzódtak. A köd misztikus fátyollal borította be az őszöreg fákat.

A nem oly távoli mészkőorom felől halk zörgés erősödött fel a páratelt levegőnek köszönhetően. Sötétség vette át a fény birodalmát. Hirtelen egy rémisztő szinte nem e világi üvöltés harsant fel, majd gyermeksírás hangját hozta a szél. Azután ismét csend lett. Mély síri csend.

Palkó a csavargó, aki az erdő szélén bádoglemezekből összetákolt kis viskójában próbált aludni, fejére húzta rongyos takaróját és keresztet vetve suttozta:

A kőzúzó rém felébredt. A halál jár az erdőben.

A félelemtől remegve gondolt arra a megfoghatatlan és rettenetes teremtményre, ami a környéken pusztított pár hónappal ezelőtt. Úgy tűnik visszatért és ismét ölt. Ismét ölni fog. Nincs ember, aki megállíthatná ezt a túlvilági rettenetet.

A halál küldte rém, ami vérre szomjazott nesztelen tűnt el az erdő mélyén pokol fényével tüzelt szemeit a közeli néptelen falu felé fordítva.

Első fejezet

Tipikus késő őszi idő volt aznap, amikor az újonnan beszerzett számomra még mindig a jövőt idéző mobiltelefonom valami vad zenét kezdett üvölni. Ránéztem a nem régen ajándékba kapott tapifon kijelzőre és láttam, hogy szeretve tisztelt főnököm Kanizsai Ödön várja, hogy kapcsolatba lépjek vele. Nagy nehezen sikerült is a vágyát teljesíteni, ugyanis a sokadik próbálkozásra nyitottam a vonalat. Nekem még a hagyományos mobiltelefonok kezelése is kihívást jelentett, hát még a menyasszonyomtól kapott csúcsmodell.

– Itt Ödön – hallottam a dohányfüstön hizlalt karcos hangot.

– Mindjárt gondoltam, hogy nem a Kapuvári könnyező szűz – nevettem el magam.

– Na köpd ki a humorrágót Huba és figyelj rám, de nagyon. A vezetőség már egy ideje nem kis nyomást helyez rám, hogy végre felgöngyölítsük a bakonyháti gyilkosságot. Gondolom emlékszel rá, hogy ez a te ügyed lenne.

– Dereng valami halványan.

– Akkor kapd össze magad és ásd bele fonnyadt tested az ügybe. Minél előbb szeretném az asztalomon látni a jelentésedet az ügy megoldását illetően. Az anyagokat átküldtem a K.H.E.O főhadiszállására, a te általad informatikai részlegnek csúfolt nem is tudom minek nevezzemre.

Morcos kedvű főnököm válasza sem várva máris bontotta a vonalat.

Itt kell egy kis kitérőt tennünk a történetünkben, hogy érthető legyen a zagyvaság, amit Ödön a telefonba vakogott. Az előző ügyem Lápfenékre vezetett, ahol egy ijesztő gyilkosság még ijesztőbb elkövetője után nyomoztam. Aki figyelemmel kísérte

eddig munkásságomat minden bizonnyal emlékszik még a Kúria démonára. Ezt az öreg állami fenntartású kúriát kaptuk meg a K.H.E.O, tehát a Különösen hihetetlen esetek osztálya részére főhadiszállás gyanánt.

Az osztály személyzete is bővült, ugyanis csatlakozott a csapathoz, persze csak félhivatalosan Bözsi a boszorkány és Fecó a kúria volt gondnoka is. Az eredeti csapat egyébként összeállítását tekintve nem volt túl nagy, de annál hatékonyabb. Mint osztályvezető Tenkes Huba, azaz én és menyasszonyom Kiss Andrea alkotta a csapatot. Mivel egy kedélyes borozgatás óta a belügyminiszter úrral elég jó „pincekapcsolatot” ápoltam, ezért Bözsi és Fecó, mint kültag is csatlakozhatott hozzánk. Nem tartoztak a rendőrség kötelékébe, de mivel a kúria állami tulajdon volt így az épület személyzeteként voltak nyilvántartva és javadalmaztatva.

Bözsi a boszorkány az előző ügyemnél nagyon hathatós segítséget nyújtott és valami hihetetlen technikai tudással rendelkezett, így ő lett a nagyképűen csak informatikai részlegnek nevezett egyszemélyes csapat. Tulajdonképpen ez a részleg egy a kúriában kialakított szobát jelentette, amiben számítógépek és egyéb híradástechnikai eszközök kaptak helyet.

A volt gondnok Fecó is remek beosztással büszkélkedhetett. Ő lett a K.H.E.O biztonsági főnöke. Ennek a titulushoz úgy megörült, hogy három napig nem láttuk józanul. Tulajdonképpen portása és mindenestül lett ez a remek ember az osztálynak. A kúria bejáratával szembeni pultnál alakítottuk ki a kis birodalmát, ahol büszkén feszített vadonatúj a szovjet idők idéző pufajkájában.

Már egy hónapja tartott a kúria felújítása és használatba vétele, de olyan sok volt a tennivaló és olyan kevés az anyagi forrás, hogy eléggé lassan haladt a művelet. No, de térjünk is vissza a történetünk fősodrához.

A dolgozószobának csúfolt kis helyiség, ahol a telefonhívást lebonyolítottam főnökömmel a kúria egyik emeleti

hálósobájában lett kialakítva. Egy íróasztal, egy jelenleg üres iratszekrény és egy ócska fotel volt a teljes berendezése. Mind ezért a puritán látványért viszont kárpótolt a hatalmas kétszárnyú ablakból látható panoráma. A ködben úszó temető látképe fogadta az ablakon kinéző embert. Ez a mások számára oly riasztó kép nekem a megnyugvás érzését sugározta. Sokak szerint igen furcsa az ízlésem, de az én véleményem kicsit más ebben a tekintetben.

Szóval felálltam a fotelból, ahol épp ültem és elindultam Bözsihez az informatikai részlegre. Az asszony éppen elmélyülten tanulmányozott egy számomra ismeretlen szerkentyűt, majd felpillantott.

– Szervusz Huba! Mi járatban errefelé, amerre a madár sem jár? – kérdezte a mosolygós arcú boszorkány.

Itt jegyzem meg, hogy a boszorkány titulust a környékbeli babonás népek aggatták rá, mert eleddig elvonultan élt egy erdő mélyi kis házban. Viszont a világtól ott sem szakadt el, sőt folyamatosan képezte magát és rendkívüli informatikai tudásra tett szert a magányosan töltött évek alatt.

– Jó napot Bözsi.

– Már ki is nyomtattam – mondta az asszony – tudom, hogy nem szeretsz monitorról olvasni – és a kezembe nyomott pár papírlapot.

– Honnan a fenéből tudtad, hogy miért jöttem? – kérdeztem elképedve. Mindig meg tudott lepni ez a néember valamivel.

– Boszorkány lennék, vagy mifene. Egyébként, ha hiszed, ha nem, rendszeresen olvasom a maileket. Ez meg elég fontos dolognak tűnik.

Fejcsóválva köszöntem meg Bözsinek az anyagot, amit Ödön küldött és visszaballagtam a dolgozószobámba.

Levettem magamat a fotelbe és egyre nagyobb érdeklődéssel olvastam az anyagot.

Második fejezet

Tulajdonképpen egy kicsit már hallottam erről az ügyről, ám közbejött ez a kaland itt Lápfenéken, ezért egy ideig jegeltük az esetet. Viszont úgy tűnik ismét felbukkant a Bakonyháti Kőzúzó Rémnek nevezett entitás.

Közel három hónappal ezelőtt egy a Bakony sűrűjében túrázó pár borzalmas felfedezést tett az erdőben. Egy szinte felismerhetetlenné roncsolódott holttestet találtak egy sziklaorom alatt. A kikerkező helyi hatóság emberei első látásra balesetnek vélték az esetet. Az volt a véleményük, hogy egy önjelölt hegyászó zuhant a mélybe a szikláról és törte össze magát ilyen borzalmas módon. Az orvosszakértő később egészen más véleményt fogalmazott meg a jelentésében. A holttest szinte minden csontja eltört, de csak a halál beállta után. A halál elsődleges oka a nyakon talált tépett seb okozta kivérzés volt. A csapadékos időjárás miatt a nyomrögzítő kollégák semmi nyomot nem találtak, sem a szikla tetején, sem ott, ahol a holttestet megtalálták. Az elhunyt egy közeli faluban élő munkás volt, akinek az adatgyűjtés szerint haragosa nem volt, sem valami kétes ügye vagy szeretője.

Így jutott zsákutcába a nyomozásuk és fordultak a fővárosi illetékesekhez. Kanizsai Ödön, az én szeretve tisztelt főnököm volt a fővárosi életvédelmi osztály vezetője és ő passzolta is nekem az ügyet.

Az eset pikantériáját az adta és azért került a K.H.E.O látáskörébe, mert a környékbeli falvakban egy különös lényről születtek mendemondák.

A kezembe tartott iratokból kiderült, hogy állítólag a kőzúzó

rémnek nevezett entitás vérre szomjazva járja az erdőt és miután jóllakott áldozata vérével borzalmas erejű mancsaival ízzé-porrá zúzza annak csontjait.

Úgy tűnik megint beletenyereztem egy olyan ügybe, ami egy a létezés periferiájára került lény üldözésével jár. Első sorban meg kell tudnom, hogy hol is van ez a Bakonyhát nevű település. Azt már levágtam, hogy a Bakony hegységben, de még soha nem hallottam róla. Gondolom Isten háta mögött kettővel, balra található. Így hát ismét a boszorkányunkhoz fordultam, hogy némi információ szerezzek be a településről. Pár perc múlva már a kezemben is volt néhány papírlap. Ebből megtudtam, hogy Veszprémtől nem messze az erdőség közepén megbújó pár száz lelkes település, ami semmiféle különleges látnivalóval nem szolgál, a kivételesen szép természeti környezettől eltekintve.

Még mielőtt útra keltem volna a titokzatos bakonyi rengeteg rémekkel teli tájaira volt egy roppant fontos elintéznivalóm. Beszélnem kellett Andival a menyasszonyommal, egyúttal életem nagy szerelmével. Tulajdonképpen félig-meddig a kollégám volt. Félig, mert mint főnököm mondta vala, ő a csoportunk „fél” tagja. Meddig? Nos, az csak az ég és Kanizsai Ödön titka.

Mivel Andi éppen a fővárosban tartózkodott a jogi tanulmányaival kapcsolatos ügyeket intézve, így a gyűlölt, ám roppant hasznos mobilom segítségére szorultam. Közel egy perc küszködés után sikerült is felhívnom és meghallottam csilingelő hangját:

- Szia édes. Mi újság?
- Nagyon fontos ügy miatt hívtalak – bizonytalanodott kissé el a hangom, tudva, hogy valószínűleg nem fog neki tetszeni, amit mondani fogok.
- Ne csigázz már! Mondjad csak.
- Van egy régi-új bűnügy, aminek utána kell járnom és ezért elutazom egy időre.
- Utána kell járnod? – csattant fel a hangja.

Sejtettem, hogy nem igazán tetszik majd neki a szitu, de ezen a beszélgetésen túl kellett esnem. Elmondtam neki a magamban lassan körvonalazódó tervet, aminek végül is az a lényege, hogy egyedül utaznák Bakonyhátra. Ugyanis roppant módon féltettem a lányt. Igaz, hogy ügyes és talpraesett, valamint nem ijed meg az árnyékától, de mégis csak a párom, vagy mi. Úgyhogy vázoltam neki az elképzelésemet:

– Tudod nem szakadnánk el egymástól és te is részt veszel a nyomozásban, csak egy kis csavarral. Úgy gondolom, hogy itt Lápfenéken már bebizonyítottad, hogy milyen remek titkosügynök vagy, ezért arra gondoltam, hogy megismételhetnéd ezt a remek alakításodat.

Andi az előző nyomozásunk során olyan nagy sikerrel nyomozott rangrejtve, hogy tanácsosnak láttam, ha megismétli a mutatványt. Egyrészt tényleg roppant hasznos lehet, másrészt talán így egy kicsit el tudom távolítani a közvetlen veszélyhelyzektől.

– Így már azért kicsit más a leányzó fekvése – mondta, bár a hangjából ítélve nem volt igazán boldog.

– Akkor ezt egyelőre megbeszéltük. Ha visszajössz ide a kúriába, akkor Bözsi felhomályosít majd a részletekről. Ha lehet, akkor Bakonyháton csak úgy találkozunk személyesen, hogy senki meg ne lássa. Egyéb esetekre úgylis ott a mobil.

– Rendben van drága. Ezt túltárgyaltuk.

Meg sem várta, hogy elköszönjek tőle és már bontotta is a vonalat. A kis aranyos. Mindig ezt teszi, ha a bögyében vagyok valamiért. Nos, akkor talán itt van az ideje, hogy felkészüljek az útra. Az ideiglenes hálósobámba mentem, amit csak az itteni tartózkodásaim során használtam. Tulajdonképpen egy elég puritán berendezéssel büszkélkedhető kis helyiség volt ez a kúria emeletén. Minden szükséges dolog megtalálható volt ebben a szobában. Egy hatalmas kétajtós szekrény, egy kényelmes ágy és egy apró kis könyvszekrény, amin kedvenc

ponyvaregényeimmet tartottam. Volt a szekrény mélyére rejtve egy katonai málhazsák, amibe beleszórtam mindent, amire valószínűleg szükségem lehet Bakonyháton.

A zsák tartalma tehát néhány váltás ruházat mellett a svájci bicskával és egy távcsővel is gazdagodott. Mivel valószínűleg nem a legjobb terepviszonyokkal kell szembenéznem az úticélnál, így egy kényelmes túrabakancsot is belevágtam a zsákba, majd összehúztam a zsineget a zsák száján. Tulajdonképpen kész is voltam.

Azért még lett volna egy dolog, amin el kell, hogy töprengjek. Hogy fogok eljutni abba távoli kis községbe? Autóvezetői képességeim elég alacsony szinten voltak és egyébként sem szerettem vezetni. Az, hogy ismét vonattal közlekedjek nem is volt opció, ugyanis elég rossz tapasztalatokat szereztem ezen utazási módokról előző nyomozásom során. Nem szokásom, de most úgy gondoltam kihasználok a kapcsolataim adta lehetőségeket. El volt mentve a telefonomba egy szám, amit, ha felhívtam olyan volt mintha Aladin csodalámpáját simogattam volna meg egy konyharuhával.

Papp Sándor belügyminiszter úr egy roppant kedélyes fickó volt, akivel, mint említettem elég jó kapcsolatot ápoltam előző ügyem felgöngyölítése után. Miután nagy nehezen megtaláltam a tapifonomban a számát és felhívtam elmondtam neki, hogy szeretném a segítségét kérni Bakonyhátra való utazásomhoz. Nagyon készségesen felajánlotta szolgálati autóját, amit azzal utasítottam vissza, hogy nem szeretném reklámozni ezen esetben a belügyi szolgálom és a községbe való utazásomhoz valami oly módot kellene találni, ami egy egyszerű turista benyomását kelti rólam. Biztosított, hogy így lesz és úgy két óra múlva rendelkezésre bocsát számomra sofőrrel egy járművet, amit ide fog irányítani a kúriához.

Felvettem átmeneti kabátomat, elbúcsúztam Bözsitől azzal, hogy tartjuk a kapcsolatot, majd lebattyogtam a földszintre. Fecó

édesdeden aludt pultjára dőlve, de jöttömre felkapta a fejét és mosolyogva kérdezte:

– Háborúba? Háborúba?

– Ne marhulj Fecó – válaszoltam kedélyesen – csak a frontra.

A munka frontjára. Most egy ideig nélkülözned kell a társaságot, viszont egy fontos feladattal látlak el addig is amíg nem vagyok itt – próbáltam jobb kedvre deríteni látva fancsali arcát

– kinevezlek a kúria főigazgatójának erre az időre.

Fecó vidám arcát látva csak remélni tudtam, hogy nem fogja túl komolyan venni a feladatát. Az felérne egy világégéssel. Megigazítottam a vállamon a málhazsákot és kimentem a bejárat előtti kis teraszra, ahol kényelmes fonott székek sorakoztak árván, majd belevetettem magam az egyikbe és vártam a fuvart.

Nagy valószínűséggel elbóbiskolhattam, mert nekem úgy tűnt, hogy csak pár perc telt el, mikor egy borzalmas hang riasztott fel szendergésemből.

Harmadik fejezet

A szám is tátva maradt a csodálkozástól, mikor megláttam a hang forrását. Egy mesebeli autó, egy ZAZ, ismertebb nevén Zaporozsec püffögött nagy hanggal a kúria előtt. Gyermekkorom egy emléke is ehhez a típushoz kötődik, amit mi magyarok csak, „Záporjóska” néven nevezünk. Az utcánkban lakó Sanyi bácsinak is ilyen jószága volt, és mikor elindult otthonról a fél város tudta ezt, ugyanis olyan hanghatással járt az autónak csúfolt szörnyeteg mozgásra bírása mintha egy kihagyó hajtóművű sugárhajtású repülőgép hajtana éppen végre kényszerleszállást.

– Heló főnök – köszönt harsányan egy apró, vörös hajjal megáldott suhanc, aki az autócsodából kiszállva az éppen lecsúszó nadrágját próbálta jobb belátásra bírni.

Ennél furcsább teremtményét a földnek még nem láttam, mint aki épp a ZAZ ajtaját próbálta becsukni maga mögött. A húszas évei közepén járó komikus figura ruházata megért egy misét. Nagyjából két mérettel nagyobb volt minden viselete, mint ahogy termete azt megengedhette volna. A nadrágja, mint jeleztem volt, folyton meg szeretett volna szabadulni viselőjétől és kopottas kockás inge sem illeszkedett alkatához. Magassága inkább mélység volt, ugyanis alig érhetette el a százötven centimétert, még ha az égnek álló vörös haját is hozzászámoljuk.

– Te meg ki a fene vagy? – kérdeztem meg tőle meglepődve.

– Szmöre. Nem mondta góré, hogy jövök? Szerinte téged kell elvinni valahová a térkép szélére.

– Valóban engem kellene elvinni, de nem a térkép szélére, hanem Bakonyhátra.

– Az ugyanaz. Ez az összes motyód? – mutatott a hátizsákomra, ami a szék mellett pihent.

– Nem kérlek. Az előtérben még van tíz-tizenöt bőrrönd, meg egy lakókocsi lapra szerelve.

Vette a lapot, mert harsány röhögésben tört ki még a könnyei is folyni kezdtek.

– Mehetünk? – kérdezte, mikor már szóhoz jutott.

– Menjünk – válaszoltam és a hátizsákomat a hátsó ülésre dobtam majd beprésem magamat az anyósülésre.

Maga az utazás eléggé kényelmetlennek és fárasztónak bizonyult, de mindezekért a kellemetlenségekért kárpótolt a táj szépsége. Minél közelebb értünk a Bakonyhoz annál inkább magával ragadott valami melankolikus érzés ahogy néztem az élém táruló látványt. Sűrű erdőségekkel borított dobok pompáztak az őszi színeiben. Olyan erdők voltak ezek, ahol valaha betyárok járták a rengeteget, félelembe tartva az arra járókat. Annyi változott máig, hogy már nem járnak betyárok az erdőkben, hanem valami sokkal félelmetesebb és könyörtelenebb lény szedi áldozatait.

Mikor Szmöre bejelentette, hogy már közel járunk a célunkhoz megkértem rá, hogy tegyen ki az autónak nevezett fürmedvényből, mert már öt kilométerről meghallják, hogy közeledünk. Szerettem volna, mint bakancsos turista megjelenni Bakonyháton.

– Na Isten áldjon – búcsúzott el tőlem a sofőröm miután kiszálltam az autóból, – aztán vigyázz magadra nehogy elvigyen a rézizéjú bagoly – nevetett, majd megfordult és elhajtott.

Egyedül maradtam a keskeny aszfaltcsíkon jobb oldalamon egy szakadékkal, amit csak egy szalagkorlát választott el tőlem, bal oldalamon meg egy sűrű erdő nézett rám szomorúan. Ha minden igaz gyenge fél óras gyaloglás után már oda kell érnem a faluba, úgyhogy nem is teketóriáztam tovább. Kivettem a zsákból a túrabakancsot és lecseréltem a sportcipőmet arra, hiszen én most bakancsos turista lennék vagy mifene.

A délutáni nap fénye már sűrűsödni kezdett mire beértem a községbe, úgyhogy gyorsan valami szállás után kellett néznem,